

POSTANOWIENIE

23 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 23 kwietnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.
przeciwko A. spółce akcyjnej w U.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 29 stycznia 2024 r., V AGa 112/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od doręczenia powodowi odpisu niniejszego postanowienia, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest

sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do powyższych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁴ § 4 k.p.c.), wynikającą z tego, że „skoro w sprawie należy ustalić fakty wymagające wiedzy specjalnej, to wymagane w sprawie było dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego sądowego. Naruszenie prawa przez Sąd Apelacyjny w Katowicach jest zatem ewidentne i zauważalne *prima facie*”. „Dodatkowo Sąd Apelacyjny: naruszył prawo materialne tj. art. 65 k.c. poprzez błędną wykładnię i uznanie, że do nieziszczenia się warunków zawarcia umowy przyrzeczonej doszło z winy obu stron, a tym samym, iż umowa przedwstępna została rozwiązana z przyczyn od nich niezależnych, jak również że z umowy przyrzeczonej nie wynikała sekwencyjność spełnienia warunków przez strony umowy, naruszył przepisy kodeksu postępowania cywilnego, których naruszenie miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie poprzez naruszenie: (a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie wniosku powoda o przeprowadzenie dowodu z kolejnej opinii biegłego z zakresu grafologii, (b) art. 227 k.p.c. poprzez rzeczywiste zaniechanie poddania analizie i ocenie dowodów zdarzeń prawnych mających istotne znaczenie w sprawie, (c) art. 382 k.p.c. nie rozpoznanie całego materiału zebranego w sprawie, tj. pominięcie istotnych twierdzeń i wniosków powódki.”

Konieczna do wykazania w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oczywistość naruszenia prawa ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, a przy tym nie dotyczy jakiegokolwiek przepisu zastosowanego lub niezastosowanego przez sąd w toku rozpoznawania sprawy, lecz o naruszenie, które – gdy rzecz dotyczy prawa procesowego – mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a gdy chodzi o prawo materialne – miało wpływ na wynik sprawy.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno zawierać nie tylko powołanie się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego, lecz także wywód zmierzający do jego wykazania.

Już same braki przytoczonego niemal dosłownie i w całości uzasadniania wniosku powoda o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania byłyby wystarczające do wydania postanowienia o odmowie przyjęcia jego skargi kasacyjnej do rozpoznania. Niezależnie jednak od powyższego odnotować trzeba, że zarzuty powoda nie nawiązują do ustaleń faktycznych będących podstawą zaskarżonego wyroku, których wprost w skardze kasacyjnej kwestionować nie można (art. 398³ § 3 k.p.c.), i którymi Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), lecz wyłącznie do tych faktów, które przytaczał w pozwie i w toku postępowania, forsując w ich świetle tezę o istnieniu podstawy do nierozliczenia się z pozwanym ze świadczenia przyjętego tytułem zaliczki na poczet ceny z umowy, która nie doszła do skutku.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2023 r. poz. 1935), orzeczono jak w postanowieniu.

[SOP]

[a.ł.]